

ne vidite?“ „Ker je una žena rekla, da je tisto belo, kar se na smreki vidi, podoba Matere božje, smo ji pa verjeli“. Bil je viditi kos bele smole na smreki, katero je neka kervoočna beračica pričujočim za mater božjo razglasila bila. Dokler ob moji pričujočnosti nihče več terdil ni, da bi Mariino podobo na smreki vidil, stopi nek možunc iz Vitinjske fare k meni in reče: „Ti ljudje ne vidijo nič, ali jaz vidim na tej smreki lepo cerkvo, nekoliko na strani pa tudi kapelico; v tisti cerkvi so trije oltarji; na velikim oltarju je mati božja, na desnim malim oltarju je sv. Janez, na levim sv. Valentin; slišim v tisti cerkvi včasih zvoniti, pridigovati, orglati in popevati, vidim tudi mašnika maševati itd.“ Mirno poslušaje to sodergo, mu porečem: „menda si ti pri tisti cerkvi za mežnarja?“ „Zdaj še ne“, mi je odgovoril, „pa kadar bo tukaj cerkva postavljena, so mi tisti gospod duhoven, ki u tej cerkvi na smreki mašujejo, obljubili, da me bojo za mežnarja vzeli“. Ljudstvo ga je zevaje poslušalo, in mu vsako besedo od ust pristreglo, mene pak je jelo sram biti svojega pota. Ali sklenil sim na tistem mestu, da hočem tej reči na kraj priti, naj velja, kar hoče.

Nekoliko dni pozneje me nek Pačan opomni, da moram ob jutrih smreko obiskati, ako hočem na njej Marijo viditi. Spustim se toraj 15. oktobra ob šesti uri v jutro sopet na Pako, in ob osmi uri sim bil pri smreki, kjer sim šest ženskih in dva moška klečé pred smrekoj našel. Ko se na smreko ozrem, zagledam osupnjen na steblo, dva sežnja pod verhom, kake štiri palce dolgo podobo, katera se je kakor u najlepših zlatih biserih na soncu lesketala. Po svojem kroju je bila ta podoba nalična podobam matere božje Lavretanske, kakoršnih je pogosto pri kmetih viditi. Iz mesta, iz katerega se je ta podoba najlepše vidila, je daljava naj menj deset sežnjev znesla, in se toraj ni na tenko razločiti dala, kakova je. Hotel sim toraj lestvico (lojtro) imeti, da bi bil podobo na drevi sam pregledal. Alj lestvice Pačani za ta del ne dajo, rekoč: da bi se Mariina podoba potem več ne hotla prikazati!! Kmalosi dorajtam, kakova bi ta podoba utegnila biti, in grem nekoliko dalje u les, in napikam s šilastim bodežem, katerega na svojem peresniku imam, u skoro mlade smreke ravno tako podobo, kakoršna je na omenjeni smreki viditi bila. Ne dolgo potem se je na vsakim vbodu kaplica čiste smole prikazala, katere so se na soncu, ki je od strani na nje sijalo, tako čudno lepo lesketale, da je moja podoba matere božje u samih zvezdicah še lepša bila, kot una, pred kateroj je še zmirom unih osem oseb klečalo. Pokličem te ljudi k svoji podobi in jim rečem: glejte to podobo sim jaz u smreko napikal; tudi na uni smreki je taka napikana podoba“. Na tisti smreki se pa tudi pozna, da pogosto nekdo na njej kaj opraviti ima. Ker sim vidil, da smolne kaplice čedalje večji prihajajo, sim tem ljudém povedal, da bojo te podobe zginile, berž ko bo sonce bolj gorko pripeklo. In u resnici, dvé uri pozneje ni bilo nobene tistih podob več viditi, ker so se kaplice po skori cediti jele.

Zvediti, kdo je ta čudež na smreko bil napikal, grem k njenemu posestniku prašat, pa ostermljeni me gledajo, in se zaporedoma izgovarjajo, da kaj takega od njihove hiše nihče ni storil. Ako ravno nisim zvediti mogel, kdo tukaj svet s takimi podobami slepari, me je vender veselilo zaslediti, kako so tiste podobe narejene.

Že obilno prepričan o sleparstvu, ki se tukaj vganja, sim vender 26. oktobra sopet čudovito smreko obiskal, pri kateri sim 12 oseb iz domače fare moliti našel. Na smreki so bile na ravno tistem mestu, ko 15. oktobra tri podobe vstric eden druge iz voska na

steblo pritisnjene. Srednja je bila podoba matere božje iz belega voska, une dve ste bile podobe, svetnikov iz rujaviga voska, in scer navadne podobe kakoršne romarji na shodih na oltarje darujejo. Bila je nedelja. Ljudstva je čedalje več prihajalo. Okoli 11. ure nas je naj manj 200 oseb tamkaj bilo. Med njimi je bilo tudi Berložnikovih ljudi. „Kdo je pa te voščene podobe na smreko pritisnil?“ jih poprašam. „Bog, — drugi že nihče“, je Berložnica odgovorila, in je še pristavila: „da tisto niso nobene voščene podobe“. Primerilo se je k sreči, da se je vpričo podoba, ki je na desni strani bele podobe bila, od stebila odlušila in je na tla padla. Od roke do roke je ta podoba šla, in vsi so se prepričali, da je voščena. Na to je Berložnik besedo poprijel, da včasih romarji na smreko splezajo, in take reči gor pritiskajo. (Konec sledi).

Novičar iz slovanskih krajev.

Iz Frauheima na Štajarskem 3. sušca. Po Božiču nismo nič novega snega dobili, snoči pak ga je pol črevlja debelo padlo; dober je, bo posušeno zemljo pomastil. Po vinogradih je že davno vse živo bilo, zakaj to se mora reči, da se na Pohorji in krog Marburga vinogradi izgledno obdelujejo, blézo ne tako pak na spodnjih krajih proti Radgoni in Ljutomiru. Tudi sadjoreja se posebno okoli Marburga veselo vzdiguje. Vino je grozno drago: pint starine po 32 krajc. sr.; vendar kerčme pivcev ne grešajo, marveč nove vstajajo.

Iz Krasa blizo Tersta. (Konec). Setva pšenična in druge baže se nič kaj lepo ne kaže, ker nismo časa imeli v navadnim času sejati; večidel smo okoli in malo pred Božičem sejali; kar pa ni o pravim času sejano, se tudi ne žanje dobro. Na tertah se vidi revno mladje; še to ni zamoglo dozoreti; je tedaj na več krajih na pol suho, in nam tudi slabo in neugodno vinsko letino oznanuje. Murvine šibe za svilorejo so letos malo pognale, bati se je tedaj, da bomo tudi malo perja dobili. Naša nar veči nesreča je pa ta, da ne bomo imeli s čim vohernikov od hiše odverniti, ki nam vés drug živež od hiše odnesó.

Od Zgoničkiga komuna ali županije smo bili 21. svečana k c. k. distriktni komisii v Sežano za voljo odškodnine za gosp. fajmoštra poklicani; pa smo vsak svojo, in nar več napčno besedo, trobili, tako da sta g. kantonski glavar in začasni distriktni komisár zares veliko težavo z nami imela. Vzrok tega je poglavitni ta: da noben teh „Novic“ ne bere, ki so nam tako natanjko in različno vse to ob pravim času razločile. One so vse postave, kakor so na dan prišle, nam oznanile. — Drugi vzrok je, da jih je prav malo, ki brati ali pisati znajo, ker je že 25 let preteklo, da noben niga učitelja nismo imeli; in lih tisto leto nam se je zdajšni neutrudljivi učitelj rodil v Bouci, ki ni le učitelj, ampak tudi dušni pastir, in zdej tukaj vse svoje dela hvalevredno opravlja, brez da bi le minuto zamudil. Poslednjič bi bilo tudi želeti, da bi se naš župan v svojih opraviilih bolj pridno obnašal. M.

Iz Ljubljane. Beseda, ki jo je slovensko društvo v Ljubljani pretekli petek v pripomoč revežem na Notranjskim in Dolenskim napravilo, se je na vse strani prav dobro obnesla: nabralo se je namreč za imenovano milošnjo 125 fl., ki so se berž gosp. deželniemu poglavarju odrajtali, — vseč je bila pa pričujočim tudi tako, da pri nekterih pesmih celó ni bilo poprej miru, dokler se niso vdrugic zapele, kakor: peterospév „Lahko noč“ Lisinskoga, samospév „Občutki“ Josefine Turnogradske, in pa narodski kor „Budnica“, ktero so gospé in gospodje kaj krepko peli. V tacih napravah, pri kterih se moramo vsaki gospej in vsaci-

mu gospodu le zahvaliti, da so blagiga serca podpirali dobrotljivi namen, bi se ne spodobilo vsake reči posamsko pretresovati, ktera je bila bolji od druge; tedaj le to še pristavimo, da je izverstna govornica začetniga govora, namreč „pesmi od verliga moža“ Koseskiga se ravno tako prikupila vsim poslušavcem, kakor gospodična, ki je svojo umetnost na glasoviru slavno razodela. Mnogotere v ti besedi pervikrat pri nas slišane pesmi se bojo gotovo ohranile v dragim spominu, in Titel-ova slavnoznana „slovanska polka“, ktera se je med pervim in drugim oddelkam besede igrala in se zamore po pravici „polka vsih polk“ imenovati, bo še marsiktero veselo družinico na noge spravila. Rēči zamoremo, da je bila ta beseda krasna na vse strani, in da je bilo lepo viditi zali kór žlahnih gospá in gospodičin, ki so v zboru z nadušnimi gospodi ljubo prepevale mile slavenske melodije. — Z veseljem zvemo, da prva pevka našiga glediša, gospodična Seeburg, ki se je unidan s slovenskimi pesmami v gledišu tako lepo obnesla, bo v pevoigri „Martha“ prijetno pesmico „die letzte Rose“ („zadnja roža“), ktero je g. Cegnar izverstno poslovenil) slovensko pela, kar bo gotovo marsikteriga ta večer v gledišje napotilo.

Iz Ljubljane. Kmetijska družba je lani g. deželni poglavarja naprosila: naj bi pripomoči blagovolil, da bi se šolski pripravniki (preparandi) v poglavnih rečeh sadjoreje podučili, ker pri mladosti na deželi zamorejo zraven duhovnih gospodov učitelji v ljudskih šolah nar več opraviti; oni so pravi aposteljni za razširjenje in povzdigo toliko koristne sadjoreje. — Ravno zdaj zvemo, da je gosp. deželni poglavar g. nadzorniku ljudskih šol naročil, se v ti zadevi na c. k. ministerstvo podúka obrniti, naj bi dovolilo učenje sadjoreje za šolske pripravnike in pa tudi za g. bogoslovce 4. leta. To se je sedaj zgodilo, in g. Andrej Fleišman je po višjim poklicu začel ta djanski nauk pretekli četrtek popoldne, kteriga se vdeležvajo tudi nekteri učenci živinozdravniške šole. Vodilo sadjorejniga nauka je neprecenljivi Pircov „vertnar“ v slovenskim jeziku. — Za nesrečnike na Krajskim je Teržaški odbor do 5. marca nabral že 6988 fl. 8 kraje.

Novičar iz mnogih krajev.

Hudi vihar, ki je pretekli teden tudi na morju razsajal, je zanesel barko, v ktero so se cesar v Benedkah podali, namest v Terst v Rovinj v Istrijo, od kodar so potem po suhim v Terst 6. dan t. m. srečno prišli. — Bere se, da bojo letas nabrani rekruti berž po asencii domú spušeni. — Ministerstvo denarstva je dovolilo, da kantonske poglavarstva za poplačanje davkinih dolgov smejo brište dovoliti, če se davkar skaže, da zares ne more vsiga na enkrat odrajtati. — Za popravo 2 milj dolge ceste med Arnoldsteinam in Trebižem je ministerstvo dovolilo 630.000 fl. — Na Dunaji je nekdo neko mešanico znajdel v podobi štirvoglatnih kamničkov, ki so posebno pripravi derva ali premog podkuriti namesto tērsk; 50 tacih kamnov velja 4 kraje.

Druga imenitna znajdba je: vsako rastljino na kamen tako natisniti, kakoršna je s svojo naravno barvo; v ta namen se namaže rastljina z neko tekočino in se natisne potem na kamen. — Gosp. Praus, vrednik Zagrebškiga časnika „Südslawische Zeitung“ je prestal zapor, v kteriga je bil obsojen zavolj tiskarniga prestopka. — V Bosni na Turškim so zasledili med ondašnjimi kristjani zakletbo zoper Turško vlado, zavolj ktere so že veliko veljavnih mož zaperli; vladika Mostarskiga so v Sarajevo peljali; turški vojaki so mnogo mest obsedli in nihče ne smé čez mejo na Austriansko; časopisi pravijo, da je zakletba vseslovanskiga in dalje razprosteniga izvirka. — Papež so po naznanilu „Pražkih novin“ vsim cesarskim vojakam na Českim, ki so se leta 1848 v rimskih deželah za njih vlado bojevali in svetinjo prejeli, poslali molitvine bukve, v pergament vezane, v dar. — Volitve na Francoskim za postave posvetovavni zbor so v veliki večini po volji vlade; zbor bo 20. dan t. m. poklican.

Ludevik Napoleon Bonaparte.

Nadjamo se bravcam „Novic“ vstreči, ako jim obraz sedanjiga vladarja Francoske republike podamo, na kteriga obnašanje sedaj celi svet gleda. Rodoslovje njegovo je popisano v 1. in 2. listu pod naslovom „Napoleonci“.

Popravki.

V listu 19 v pesmici »Roža« popravi gaju namest gaja; — v »slovanskim popotniku« v predposlednji versti str. 74 naj plodnejši, namest naj poslednejši na strani 75 v 4. versti osmini namest veličini.